

ba Finantslovsforſlaget laa for; jeg tror ikke, jeg talte om nogetſomhelſt Andet den Dag end om, hvorvidt Finantsloven for 1881—82 burde have været forelagt for denne Rigsdag igjen eller ikke, men det er jo vittterligt for alle ærede Medlemmer, ligesom det ogsaa fremgaar af Tidenden, Spalte 165 øverst, at jeg der udtryffeligt udtalte mig ſaaledes: „Det forekommer mig, at den høitærede Conſeilspræſident jo i ganſke ſaa Ord kunde have ſagt, at ligesom der ikke er nogenſomhelſt retſlig Forpligtelſe for ham til i denne Rigsdag at forelægge den Finantslov, ſom har hørt hjemme under den forrige Samling og har været debatteret der“ osv. Jeg hævdede alſaa dengang ſom min Mening — Andre kunne have en anden Mening — at der ikke var nogen retſlig Forpligtelſe for Miniſteren til at forelægge Finantsloven i dette Finantsaar. Svad enten man nu er enig med mig deri eller ikke — det ſkal jeg ikke indlade mig paa her, det vedkommer ikke Sagen — maa dog Alle indrømme, at jeg ikke har ſagt, at jeg ſkjønnede ikke, det var nyttigt at følge Loven, det var bedre at gaa udenfor den (Udfrydſe af Thorup). Det er fuldkommen uſandt, hvad det ærede Medlem der ſiger; jeg veed ikke, hvor han tør tillade ſig en ſaadan Bemærkning. Er det det Samme at ſige, at det er min Opfattelſe, at der ingen retſlig Forpligtelſe er dertil, at med andre Ord Loven ikke paalægger Miniſteren nogen Forpligtelſe til at forelægge Finantslovsforſlaget, og ſaa at ſige, at Loven paalægger Miniſteren en ſaadan Forpligtelſe, men at han kan gaa udenfor denne Forpligtelſe, — er det det Samme? Jeg maa derfor paa det Beſtemteſte proteſtere mod en ſaadan Ytring. At den ærede Ordfører har benyttet Leiligheden, medens jeg var borte, til at fremſætte en Inſinuation imod mig, maa jeg finde mig i. Jeg vil ſige den ærede Ordfører, at jeg vil ſlet ikke have Noget imod, at han under min Fraværelſe gjør Angreb paa mig, ſelv om det er under en Sag, ſom ikke angaar den Sag, med Henſyn til hvilken han drager Ytringerne af mig frem, naar han blot rigtig giengiver, hvad jeg har ſagt. Det er ganſke viſt ikke ſtemmende med det Sædvanlige her i Thinget, at man gjør noget ſaadant overfor fraværende Medlemmer og maatte heller ikke ſaa henſigtsmæſſigt, navnlig naar det ſter under en Sag, der albeſes ikke vedkommer den, under hvilken Ytringerne ere ſaldne; men det vil jeg ikke klage over, jeg ſtiller intet Forlangende til den ærede Ordfører i ſaa Henſeende og venter mig ikke nogen kavalermæſſig Optreden fra hans Side. Jeg vil yderligere være ſaa liberal, at jeg vil ſige, at jeg vil ogsaa give ham Lov til, naar jeg er tilſtede og kan modſige det, at fremkomme med urigtige Fremſtillinger af, hvad jeg har ſagt; men hvad jeg finder at være udenfor al rimelig og lovlig Grænſe, det er under min Fraværelſe at fremſætte albeſes urigtige Sigtelſer imod mig af den

Natur, ſom han der har gjort, og jeg vil derfor bede den ærede Ordfører, om han, hvis det er muligt, for Fremtiden kunde holde ſig derfra.

Formanden (Krabbe): De ſæregne Forhold, ſom gave det ærede Medlem Indledning til at fremkomme med ſine ſidſte perſonlige Bemærkninger, have gjort, at jeg ikke har ſkrevet ind derimod; jeg ſkulde dog bede ærede Medlemmer, for hvem den ſamme Undskyldning ikke maatte være tilſtede, om at ville holde ſig til Sagen.

Sagsbro: Den ærede Ordfører begyndte med at udtale, at jeg havde beredt ham en Skuffelſe ved ikke at være enig med ham og Pler-taller i den Opfattelſe, der har gjort ſig gjældende af Valget. Den Skuffelſe er ialtſald ſeloforſkyldt; thi den ærede Ordfører nævnte vel, at han ikke fandt, at min Stilling var i Overensſtemmelſe med den Stilling, jeg tidligere havde indlaget til Valgene heri Thinget, men han gav ikke noget Beviſ derfor, og jeg vil opfordre ham til at komme med et ſaadant Beviſ. Jeg er overbevist om, jeg har handlet her i denne Sag fuldkomment i Overensſtemmelſe med, hvad jeg i det 23. Mar, jeg har haft Sæde heri Salen, har gjort ved lignende Leiligheder; og der ligger dog ogsaa nogen Sikkerhed for, at det har været Liſfældet, deri, at jeg her kommer til at gaa imod det Udfald, mine Venner i Kredſen have ønsket af Valget. Det er dog i Almindelighed Noget, ſom friſter os, naar vi ſkulle prøve Valgbreve, til at ſe, om vi ikke ogsaa kunne komme til det at lade det ſaa ſamme Udfald, ſom vore Venner i den paa-gjældende Kredſ have ønsket; men dette har ikke i dette Liſfælde kunnet øve nogen Indflydſel paa mig. Jeg har maattet erkjende, at uagtet det Valg, her foreligger, er gaaet imod det, mine Venner ønske, kan jeg ikke Andet end finde det gyldigt. Den Betragtning, ſom den ærede Ordfører gjorde gjældende af den Fremgangsmaade, ſom Thinget ſkulde have fulgt ved ſaadanne Leiligheder, er efter min Overbeviſning lige ſit imod den, ſom dette Thing hidtil har fulgt. Det er en hel ny Maade at behandle Valgbreve paa, ſom nu ſkal gjøres gjældende, og ſom jeg tror, vi ſener hen vilde komme til at fortryde, hvis vi nu følge den. Det er jo ſaa, at, naar Valgloven har givet viſe beſtemte Regler, under hvilke Valget ſkal foregaa, er Valget gyldigt, hvis de blive opfyldte, men ere de ikke opfyldte, ſaa der ikke i Valgloven Noget om, at Valget derfor ſkal være ugyldigt. Overimod, det har beſtandig været Liſfældet her, at man da har prøvet, om de Formſtel, ſom maatte være foreſaldne, har haft en ſaadan Indflydſel, at det er ſandsynligt eller maatte endog ſikkert, at Valget vilde have ſaaet et andet Udfald, hvis diſe ikke havde fundet Sted, og i ſaa Fald kaſterer man det; ja, jeg